

døe ved den Nest, der opstaaer imellem dem. — Jeg beder om Tilgivelse for denne Digression og kommer nu til et andet Punkt, som det ærede Medlem omtalte allerede ved Sagens anden Behandling. Det ærede Medlem har læst forskjellige Ting angaaende de forskjellige Forhold, som her ere under Spørgsmaal, og har da fundet, at man i Norge har udtalt en stor Beklagelse over, at alle Rovfugle ere blevne udryddede derved, at man har sat en Præmie paa hver Rovfugl. Det advarerede det ærede Medlem imod og henviste til de Udelæggelser af Mus, der have været en Følge deraf, hvorimod Musene blive holdte i Tømme, naar man havde Rovfugle. Men det ærede Medlem maa ikke rigtigt have læst det nu foreliggende Lovforslags § 3, thi ellers vilde det ærede Medlem have seet, at man er saa langt fra her at være gaaet den Vej, som man er gaaet i Norge, og jeg skal tilføie indtil de sidste Aar ogsaa i Sverrig, at sætte en Præmie for hvert Par Rovfuglelæer, der kunde fremstilles og overleveres til Dyrigheden, at man netop har fredet de Rovfugle, der ødelægge Musene. Der staaer i Paragraphens 1ste Stykke, at Saarnfalk og Hvejsvaager skulle være fredede; det er netop af det ovennævnte Hensyn, at disse Fugle skulle være fredede — disse sidste udøve iøvrigt tillige en anden Virksomhed paa deres Træl over Landet. Det hedder endvidere i 2det Stykke, at Musevaager og Ugler skulle være fredede; Meningen deraf er jo klar. De Betragtninger, det ærede Medlem her har gjort gjældende, passe altsaa aldeles ikke paa det foreliggende Lovforslag; tværtimod er det gaaet en modsat Vej, og altsaa efter det ærede Medlems Mening en rigtig Vej. Derved kan man jo rigtignok komme i det fortvivlede Tilfælde, at man ikke har Lov til at skyde en Musevaage, men det maa man finde sig i; det maa man taale, naar man overhovedet mener, at Sagen er rigtig og fornuftig. — I Slutningen af sit Foredrag gjennemgik det ærede Medlem flere Arter, som han meente

burde være medtagne; men jeg kan være fort i saa Henseende, da det ærede Medlem selv anførte de Grunde, hvorfor de ikke vare medtagne; det var saaledes Tilfælde med Tornstader og Graaspurve. Man har villet frede de insectædende Fugle, men derimod ikke de kornædende, om man end maa indrømme, at disse sidste til visse Tider kunne udøve en nyttig Virksomhed. Jeg skal saaledes gjerne indrømme, at Graaspurven æder flere Oldenborrer end Storken. At denne blev optagen, bebrejdede det ærede Medlem Udvalget; men jeg maa dog henlede Opmærksomheden paa, at Udvalget først gjorde opmærksom paa, at den burde udelades, og det var da det ærede 12te kongevalgte Medlem (Carlsen), der foreslog den optagen, og tager jeg ikke fejl, saa stemte det ærede Medlem derfor (Thygeson: Nei!) Ja, ialfald stemte det ærede Medlem ikke derimod; thi der var kun to Medlemmer, der stemte derimod, og det var et Medlem af Udvalget og mig. Jeg skal forøvrigt ikke gaae ind paa alle Enkeltheder, da jeg ikke anseer det fornuftigt; ønsker det ærede Medlem nogen Dplykning af mig angaaende de andre Punkter, som bleve berørte, skal jeg med Fornøielse give dem privat. Jeg troer ikke, at det vilde være rigtigt her at gaae ind derpaa, da det maatte skee med stor Udsørighed, for at det kunde blive forstaaet i Thinget. Endelig vil jeg gjøre opmærksom paa, at paa det Tritt, Sagen nu befinder sig, vilde jo Betragtninger af den Art ikke kunne gjøres frugtbringende for Forslaget — det skulde da være, at man derpaa vilde støtte en Forkastelse deraf; men det antager jeg imidlertid ikke, at det ærede Thing vil gjøre.

Thygeson: Ja, jeg har kun tilladt mig at anføre min Anskuelse, fordi jeg derpaa vilde begrunde, at jeg vilde stemme imod Loven. — Med Hensyn til, hvad den ærede Ordfører nylig har bemærket, maa jeg dog tillade mig at anføre Et og Andet. Den ærede Ordfører har feilagtig beeholdt mig for